

Juventut

Revista quinzenal vilanovina

SALVADOR DALÍ. — «NOIA CUSINT».

mjm. 9

SUMARI

Ja ho sabíem... : *La Redacció.* — Aspectes literaris. - Cinema : *J.-F. Ferrer.* — Si jo estés content : *J. Pujol i Ferrer.* — Escalts de llum : *Francesc Figuerola.* — Breus consideracions sobre teatre local. - Lletra desclosa al senyor Eduard Egea : *Francesc Casals.* — Per la llibertat d'un artista : *Josep Vidal.* — Instància : *Raimon.* — Prestigi de la lluna : *J. A. R. F.* — El vaixell del misteri : *Jaume Barberá.* — La cançó de l'ocellet : *Joan Clusas.* — Setembre : *Teresa.* — De quinzena en quinzena : *Tetracordo.* — Cinema. Esports. — Noticiari

25 cèntims

CLR Caixa 1 / Juventut

Teatro Bosque

TRÍO MONTSERRAT

Colosal programa de cine para hoy, sábado, día 6 de julio de 1929, noche, y domingo, día 7, tarde y noche

Estreno de la película «Gran Luxor Verdaguer», por Charles Murray,

La señora del antifaz

La excelente película «Joya Universal», por renombrados artistas,

Buenos días, señor Juez

La colosal película cómica de gran risa, de la marca «Verdaguer»,

LOS CASTIGADORES

Y la interesante revista, **Revista Paramount, 86**

Embutidos Fiambres Jamones Surtidos

Quesos

“LA CASTELLANA”

— de —

Juan Magriñá

Rambla Centro, 26 : BARCELONA

ABIERTO TODA LA NOCHE

Almacén de Jamones Serranos

Ventas al por mayor y al detall

Mariscos

Conservas

Licores

Champagnes Sanwichs a la “Castellana”

Juventut

Revista quinzenal vilanovina

LITERATURA * POESIA * HUMORISME
SPORTS * TEATRES * CINEMA

Dels articles publicats en són responsables exclusivament els seus autors.

Redacció i Administració:
Sant Gregori, núm. 8, baixos

No es retornen els originals ni es sosté correspondència particular referent als mateixos.

Ja ho sabíem...

Quan començarem aquesta revista, uns bons amics nostres, molt coneguts del ram en què nosaltres només som principiants, ens posaren al corrent de les lluites sordes i baixes que tindriem de sostenir amb elements que per norma posen obstacles a tot quant tingui una espiritualitat, i sempre que ells, naturalment, no siguin al front de l'obra que es va a realitzar.

I també ens digueren: sempre seran els que més espines us posaran al vostre camí, els individus que amb més daler us encoratjaran i entusiasmats estaran amb la vostra obar. I, efectivament, així ha esdevingut.

Ara, amb motiu de la ressenya publicada el número passat parlant del festival celebrat a benefici del «Ramon dels diaris», aquests elements pertorbadors han cregut trobar punt des d'on iniciar la seva «molt noble» tasca, al no estar conformes amb el criteri de l'autor de l'esmentada ressenya, per llençar arreu la seva biliosa parla contra nosaltres i la revista.

Però d'entre aquests, hi ha hagut un senyor que ha rebassat els límits; ha tingut la gosadia — per no emplear una paraula més groixuda — de presentar-se en algunes cases demanant la baixa de subscriptor a la nostra revista, tot malparlant de la mateixa. I aquest és qui nosaltres tinguérem d'esborrar de la llista dels nostres favoreixedors perquè ens perjudicava materialment. Inútil remarcar que el treball d'aquest individu és ben bé de nen.

Per acabar: poden continuar tots aquests senyors, si així els plau, dient pestes de JOVENTUT, amb el ferm convenciment, no obstant, que nosaltres continuarem, com fins ara, el camí que ens havem traçat, tot aplicant aquell popular adagi català de...

LA REDACCIÓ.

Aspectes literaris

IV

CINEMA

Seguint el curs de les nostres modestes disertacions, o millor disquisicions sobre varis aspectes dels problemes que planteja la sensibilitat, cal decidir-nos a tractar de la dita «art setena», el regne de les ombres, el gran ressort de decisiva inducció damunt la societat contemporània.

Tots els comentaris que hom intenti fer a l'entorn del llenç blanc, corren el risc d'esdevenir arbitrarietats.

Sempre està disposat a donar-nos sorpreses. Fornit del seu formidable utilitatge divers de melodrames, documentals, comèdies, cintes còmiques, etc., esdevé desconcertant.

És, indubtablement, la única art que ha arribat a industrialitzar-se i no sols ha reeixit, sinó que constantment passen per la seva columna dreta, les xifres de negocis increïbles.

Inquiet i palpitant com la seva — i nostra — època, es lliura constantment a noves direccions, els ulls sempre fets vers horitzons més amples i més nous.

Ningú ignora a hores d'ara la darrera conquesta tècnica que cal atribuir-li: el do de la paraula. El mut captador de la imatge i de l'acció com mitjans expressius, compta ja, ultra aquells, l'acústica de la sincronització i del mot parlat.

Havem de fer, doncs, si volem dir alguna cosa—encara que resultin banalitats—sobre la qüestió dels films, una tria, una separació, una distinció entre pel·lícula silent i pel·lícula de sons; entre fotogènica i fotofònica.

D'una banda tenim el cinema plàstic on «les imatges no s'hi succeeixen a la manera d'una *narració*, sinó com a frases d'una *suite musical*», segons paraules textuais d'Henri Chomette, el realitzador dels «Cinc minuts de cinema pur», el qual afegeix més avall: «Probablement aquesta comparança de les harmonies òptica i acústica no es pot portar més lluny i sembla que la tècnica encara imprecisa de la *musica visual* deu obeir a lleis pròpies.»

«El cert és que nosaltres concebim una estètica nova, una *harmonia de la plàstica movent* que donarà sens dubte la forma més pura de la poesia estrictament cinematogràfica.»

Cap a l'acabament de l'esmentat article publicat a «Mirador», el seu signant afirma que «aquesta harmonia nova, per la seva naturalesa mateixa, està destinada a aparellar-se i a confondre's amb l'harmonia dels colors i la dels sons.»

Nosaltres havem assistit a la projecció d'aquests «cinc minuts» com també a cintes d'argument normal desenrotllats tan gràficament comprensible que fa inútils i sobrerres les paraules dels rètols o subtítols.

Ens trobem, doncs, davant d'un cinema mut, més mut que mai. En ell l'absència absoluta de l'alfabet el fa semblar, als que el considerin superficialment, una art diferent, deslligat de la literatura, però si bé mancat de matèria literària, no ho és pas d'esperit, d'idees i de passions. La mateixa música podem qualificar-la també de literària en certa manera.

La nostra plàstica, l'estètica actual — qui ho ignora? — és senzillament una tortura geomètrica i mental. Mental per la naturalesa de la nostra faisó trepidant de comprendre la bellesa; per l'evolució del gust present, producte de barreja i de reaccions contràries a les tradicions clàssiques greco-llatines i migevals; Edat mitjana i parnassisme diluïts i precipitats.

Geomètrica palpablement en tots els nous monuments i àdhuc — més que en altre lloc—en la decoració artística. Vidres i llums de tanta importància en l'Exposició Internacional.

Això fa que el cinema, símbol del modernisme, s'adapti a les ràpides correnties i és per totes aquestes raons que a Barcelona compten amb salons com el Capítol primer, el París i el Rialto més tard i darre-rament el Fèmina, tan prismàtics i fins gosariem dir tan cubistes.

Per altra part — en el terreny estricte de la pel·lícula — té un paper transcendental el nou film dialogat que està acaparant la producció americana i que amenaça seriosament de cloure o quan menys restringir la importació en els mercats mundials. Això és ben comprensible, car la internacionalització tenia per base el mutisme que feia possible la producció. S'imposa i cada dia s'imposarà més la producció autòctona. Ja

és una realitat : l'estrena de «L'auca del senyor Esteve», filmada. Per aquest camí potser no sigui llunyana ací l'aplicació de l'invent.

Resumint i acabant, direm que totes les sorpreses i totes les fluctuacions i variacions i aspectes del cinema són purament accidentals quant al caràcter constitutiu de literatura de què està investit i que tota obra cinematogràfica haurà de valorar-se i de judicar-se segons les lleis i proposicions que regeixen a aquella.

Josep F. FERRER

Si jo estés content!

Si jo estés content!

Hi ha un amic que sempre ens surt amb la mateixa cançó. És la cançó de cada dia, de cada hora, de cada moment : — Quan jo estigui content... — I ho diu amb un encantament als ulls, amb un posat d'home que espera la suprema infabilitat de la vida, que fa enyorar no ésser màgics per a poder tocar-lo amb la miraculosa vareta meravellosa que li donés aquell altre encantament del cervell, allò que hom en diu alegria, contentament, goig dels déus...

Aquest amic, la faç del qual traspua perennal tristesa, és un pobre d'esperit, allò que anomenariem sense mica de compassió, sense mica de comprensió, *un pobre noi*.

Aquest amic es coneix la malaltia, ço que és una ben estranya cosa. Per això no es fa il·lusions i es coneix soterrat en la darrera categoria de l'escalafó humà : en la dels anormals. Jo comprenc la tristesa infinita d'aquest pobre amic que es sap miserable i ansia una perfecció que també sap que mai podrà assolir. Quin turment hi ha comparable al de qui cobeja les altes cimes de la perfecció humana i es veu obligat a romandre en l'embrió de l'homenia grandiosa!

Per aquesta raó, quan escolto la consabuda frase — *quan jo estigui content*—se m'apodera tota la seva tristesa. Veig tot el drama que en ella s'enclou. I hi veig un drama, sobretot, tan humà! Pobre de l'ocell qui va a emprendre el vol i es troba les ales aixelades!

J. PUJOL I FERRER

El text d'aquesta revista ha passat per la censura governativa.

Prestigi de la lluna

per

J. A. R. F.

*Sota el blau pòrtic d'una nit d'istiu
tota esquitxada de brillants estrelles,
s'alça una lluna rosa que somriu
als poetes galans i a les donzelles.*

*És la padrina dels enamorats
que, en el misteri del silenci, forja
els mots ardents i apassionats
que del cor pugen, trèmuls, a la gorja.*

*És la llanterna que l'amor encén,
la senyal convinguda amb l'estimada;
és el mirall de l'enamorament
i el bell palau on la il·lusió fa estada.*

*És el rellotge que en rabents instants
torna les hores del festeig eròtic,
i l'alta esfínx que, amb son esguard hipnòtic,
l'esdevenir escruta dels amants.*

*Vers ella pugen, en onades lentes,
mil desmaiats sospirs, mil lleus laments,
que d'infinites ànimes ardentes
s'exhalen, cada nit, com un encens.*

Esclats de llum

L'istiu és arribat refulgent de llum i d'alegria. La calor, aquesta calor temuda per uns i festejada per altres, atueix als vells, i en el rostre bellament angulós i bru dels joves hi fa perlejar salabroses llàgrimes de suor.

L'astre sol relluu xispejant en l'infinit com una brasa encesa, impassible davant l'estultícia humana.

Senyor de vides i destins, es complau en adreçar a la Terra la nítida foguerada de nacre que, com una llum en un caos de tenebres, aclareix el pas en el camí de nostra vida.

Els camps madurs de blat—rosa cabellera en què la Natura s'engalana — onegen capriciosament a l'acció de l'aire xafogós, com un mar de fullaraca de bellesa imponderable.

Les espigues, de tan plenes, acoten el vèrtex auriolat de fruit i reverencien respectuosament a la mar, que amb esclats fosforescents de púrpura imposa llur magestat suprema.

L'ambient vaós les gronxa rítmicament al so melodiós de les onades que es desfan amb tumult cristallí en les properes i abruptes roques, mentres l'agudesa de l'olfat percebeix una alenada calenta saturada de sentors fruitals.

Pul·lulen misteriosament els èlites vegetant en la crosta dura i àrida de la reseca terra de la qual es desprèn un vapor brumós indescriptible; polsina que fereix la mirada amb la discordància etèria del reflexe.

En els llocs d'esbarjo, les gràcils palmeres blinquen voluptuosament els seus troncs impúbels, coronats per rínxols de sucosos dàtils.

La transparència del sol les projecta, contornejant-les netament en el tapís terrós i assolellat del passeig, impalpables, calcades en un espai reduït d'ombrívola frescor.

Resten arrengrerades simètricament en el fi pedruscall d'una franja limitada per parterres, servint-li d'escenari la terra caldejada, com la cendra que resta en l'extingida flama de la llar i per ambient la somnolència aclaparadora d'aquell durable lapsus de foc. El vianant avorrit que deambula en aquella hora s'hi recullen en llurombra hospitalària, com un oasis en què refer-se del panteig febril de xafogor.

Són hores de peresa, de recolliment interior i de descans espiritual;

aquests intervals de silenci i de calor en què el tedí ens embolcalla amb el vel semi opac d'una munió de records pretèrits.

Ens és indispensable, però, aquesta carícia monòtona, aquest bes que quotidianament deposita sobre nostre horitzó racional l'esfera suprema de l'Univers.

Admirem el sol i el saludem des dels fonaments arbitraris de nostre humil posició.

L'admirem perquè és justicier. No concedeix privilegis i contrasta visiblement sols des d'aquest punt de vista en l'ostentació ridícula d'un exclusiu sector d'humanitat.

Per ell no existeixen pobres ni rics, senyors ni esclaus; a tot dona vida i acarona dolçament, brillant sempre envoltat de satinada blavor.

Igual aclareix la testa bronzida de faccions doloroses i la còrpora miserable i injustament negligida d'un malaurat pària, que la riquesa ostentosa de l'opulent magnat.

Per això l'admirem. Perquè és gran i demostra senzillesa. És sublim, però té amor als pobres.

Francesc FIGUEROLA

El vaixell del misteri

per

Jaume Barberà

*Com enquimerada nau malèfica que destria per la mar
agudes cançons i sonates de misteri,
bat el torbador anar i venir de les onades
el vaixell fràgil, d'ànima pacífica i cos de torçut.*

*Jamai s'ha vist perdut
en les mil lluites que ha tingut contra l'escuma devastadora;
talment dirfeu n'és un hàbil saltironador
que llisca per les aigües tempestuoses
enervant encara més les seves túries.*

*Vull veure't d'aprop,
vaixell de misteri i de silenci;
vull veure't d'aprop,
no sigui que mon ànima entebrosida
aviat cerqui pas per l'Infinit.*

Breus consideracions sobre teatre local

Lletra desclosa al senyor Eduard Egea.

He llegit a les pàgines del quinzenari local «Democràcia» un article per vos signat, contestant una ressenya del festival que, a benefici del conegut i popular «Ramon dels diaris» publicà Franen, (de qual pseudònim m'atribueixo la paternitat) a les planes d'aquesta revista. Sincerament dec manifestar-vos que m'ha sorprès. L'he rellegit i sento tenir de dir-vos que al meu juí, tot ço que en l'esmentat article pot considerar-se com una contesta al meu treball periodístic, és una cosa estantissa, sense fonament. No deixaré de fer-vos justícia, per altra part, en ço que atany al concepte que vos teniu format del teatre realista. M'hauria plagut molt més, però, que aquesta vostra opinió no l'haguéssiu fet valdre per fonamentar uns conceptes equívocats. M'explicaré.

La finalitat de la vostra contesta a la meva ressenya m'apar, a mí, que té per objecte endolcir una mica el mal gust que deu haver deixat a algú el fet de què un s'hagi atrevit (¡quina gosadia en un poble tan quiet com és el nostre!) a confessar que la interpretació de «La dama de l'amor ferèstec» fou una cosa llastimosa. Per altra part, trobeu errònia la idea per mí exposada de no creure del tot oportú presentar en vetllades de benefici obres que no s'adiuen amb la manera de pensar o d'entendre les coses d'una part de públic que assisteix a les mateixes. Preneu peu en aquesta meva opinió per donar a entendre que la ideologia que es desprèn d'aquestes obres de teatre realista a mí em desplaui. Res més lluny de la realitat. De la demás crítica o comentari de la meva ressenya no en féu menció. T'inc de creure, per tant, que esteu conforme amb l'opinió per mí exposada, la qual refermo ara que l'ocasió s'hi presta. Entenent-ho aixís, intentaré de contestar aquests dos aspectes en què ens trobem en plena disconformitat.

En parlar dels aficionats que interpretaren l'obra d'En Puig i Ferrer, empreu un to tan d'apòstol que no se m'escapa la dificultat en què em trobo per sostenir una tesi polaritzada. Amb tot, ho provaré. En primer terme, crec d'una puerilitat excessiva el fet de remarcar el canvi de nom d'Abdon. Màxim en posar-li aquell apart que vol dir tan-tes coses. Bastant desencertats aquests elogis que adresseu als intèrprets

aficionats. Cal parlar clar. Això dels beneficis — en la seva part intrínseca del programa a realitzar — ens té escamats. Ens apar endevinar darrera de tant de desinterés i d'altruisme i d'altesa de mires, un pur afany d'exhibició. Bé està l'afició al teatre. No és del tot encertat, però, que aquesta afició sols es dongui a conèixer en funcions de benefici. I que, a l'arribar un cas com el present, tothom s'escandalitzi de què un exposi la seva lliure opinió. Jo — ho confesso llealment — si no em plagués l'ésser criticat, no m'exposaria a la crítica. De l'interpretació en sí val més no parlar-ne. Vos opineu que fou encertada. Jo crec lo contrari. No seria pas possible el posar-nos d'acord.

En quant a la part ideològica de l'obra no pot haver-hi discussió perquè penso lo mateix que vos. Ara, que jo opino que aquesta mena d'obres no deuen ésser presentades en beneficis, perquè ningú pot fer-se responsable d'una possible minva d'ingrés a la guixeta d'altri. Altrament, de presentar-se — que bé escau la tasca que vos ens féu saber, mena a terme la societat «El Ciervo», de Sabadell — l'ambient deu ésser propici a recollir les lliçons que de les mateixes es desprenen. En aquesta funció que ens ocupa — confesseu-ho — no la vàreu trobar desencaxada dins la totalitat del programa? Pel meu concepte, el conjunt del mateix fou un desencert.

I lo més xocant del cas és que individus de la Comissió organitzadora opinen lo mateix. I — més xocant encara — no es fan responsables de l'organització de *tot* ell. Pretenen fer creure que ells sols han cuidat de la primera o segona o tercera part del programa. Ja estem veient que de seguir aixís per menar a terme l'organització d'un festival, es tindrà de recórrer a varies comissions amb drets i responsabilitats delimitades.

Res més no volia dir-vos.

M'ha plagut el vostre article pel sol fet de donar-me ocasió a manifestar uns quants aspectes del nostre teatre vilatà que de temps pensava fer-los públics.

Francesc CASALS (Ffranen)

En el pròxim número publicarem 8 pàgines del folletó de les poesies d'En Manuel de Cabanyes, recompensant les corresponents a les del present, puix avui no ens ha sigut possible inserir-les.

JOSEP GRANYER. — RELLEU

La cançó de l'ocellet

per

Joan Clusas

Floretes flairoses
del bell jardinet,
escolteu formoses
un cant d'ocellet,
que viu d'esperança
i viu d'il·lusió;
la seva enyorança
és d'una cançó.
D'una cançoneta
que un jorn va sentí

per una ocelleta
dintre d'un jardí,
on ella cantava
la mel de les flors,
que m'enamorava
tots els meus amors.
Cançoneta bella,
mai t'oblidaré,
i pensant amb ella
l'amor cantaré.

Per la llibertat d'un artista

No podem menys que pronunciar frases sinceres vers la llibertat del malaurat artista «Shum», amant de la bellesa pura i amic nostre. Els artistes necessiten llibertat; d'ella treuen la llum que escampen arreu amb tanta d'amor, quan són desinteressats com ell. És trist veure un home amb bones facultats d'artista, de filòsof o bé de científic, que pel pes de les lleis són empresonats i la seva família passa fam. La llei no esbrina els motius interiors d'una acció.

En Joan Acher, com tots els homes bons, necessita llibertat, expansió. Els nostres representants no han de regatejar ni escatimar aquestes amistats. Essent el nostre un país de bons ciutadans, esperem de les altes dignitats ésser correspostos.

«Shum» és un amic del poble; quan les seves mans eren més tendres i delicades, s'enfilava pels cingles de la vida, plens d'esbarzers; ell pujava amunt per fruit de la mateixa, mes, aïl, les punxes varen destruir-li les mans i ferir-li el cor; ara, però, encara les té més delicades i més planyudes. Cada vegada el seu nom vibra més fort i, com una ona, recorre l'espai. Amics i amigues manifesten els seus sentiments, demanant la seva amnistia.

Josep VIDAL

Instantània

Quan el nostre optimisme començava a desaparèixer; quan el vel negre de la tragèdia s'ensenyoria del nostre esperit, embolcallant-lo, ha sorgit la Providència, que hom requeria, i ràpidament, amb notícies llampeguejants, havem passat de les tenebres a la llum diàfana i resplendent.

Els valents tripulants del «Dornier Wall, núm 16», han sigut salvats pel porta-avions anglès «Àguila», quan ja hom desesperançava de què ho fossin, després de sis dies de permanèixer en mig de l'immens Oceà.

Aquests intrèpids aviadors es proposaven fer el doble salt de l'Atlàntic, però un incident completament aliè al valor i destresa dels tripulants del «Dornier», ha fet inútil l'intent.

És de doldre no haver pogut arribar al terme de l'empresa, puix s'hauria pogut constatar novament el mestratge dels que comanaven l'hidroplà espanyol.

Aquests dies de lluita amb els elements — enemics irreconciliables de l'aviació — han posat a prova l'enteresa d'ànim i el valor dels Franco, Gallarza, Ruiz de Alda i Madariaga.

Aquests dies de penalitats, però, seran llargament recompensats, fent-los totalment oblidadiços, quan es trobin als braços de llurs mares i esposes, que esperen, amb el pit bategant d'emoció i el cor dolorit de tanta angoixa i sofriment, el retorn dels seus benamats.

La rebuda que els hi faran aquestes infelices mares i mullers, que presumien ja els seus estimats engolits pel líquit imponent, serà el premi i l'homenatge més sincer i agradós que rebran els herois salvats.

RAIMON

Setembre

per

Teresa

El sol quan se'n va a la posta,
quin adéu més xiroi fa;
son polsím, or lluentíssim,
lí plau a Terra enviar.

Al camp el raïm grogueïja,
molsut com llavi d'infant,
i és mel pastosa a la boca
que fins l'oreig va xuclant.

Els ceps s'abracen uns a altres;
ses branques, com braç gentil,
rosari són de verdes fulles
que es gronxen amb un goig tranquil.

Qui més feixuc, més alegre,
es mostra tot infantant
eix fruit que's vi de la terra,
que's del nostre cor la sang.

I avuí, joíós, al setembre
el sol més xiroi se'n va,
les noies al camp feinegen
i no paren de cantâ.

De quinzena en quinzena...

CARNET HUMORISTIC

CONFUSSIÓ

Passejava per la Rambla
issolat i meditant;
del plàcid capvespre era hora,
que's quan l'auto-regadora
converteix la terra en fang.

Mon esguard, que adés vagava,
ja distret no esdevingué;
restà fit en el punt blanc,
minúscul, net, rutilant,
d'un capell de marinê.

És l'esquadra americana
que aquí enfront potser haurà anclat?
O bé es tracta d'un naufragi?
També és possible que hi hagi
el més paurós combat!

I si fos... però impossible!
això passava anys ençà;
no puc preveure ni dir
que un germànic submarí
intenti torpedinar.

Rambla avall. Em poso a córrer,
per esbrinar, decidit,
i quan mon pit bategava,
em deturc. M'ofegava
la sentor d'oli fregit.

I aquí desxifro l'enigma.
No fou res de l'altre món.
No era més... ¡Santa innocència!
que l'elegant dependència,
de l'immens xurrer Trifon.

TETRACORDO.

Esports

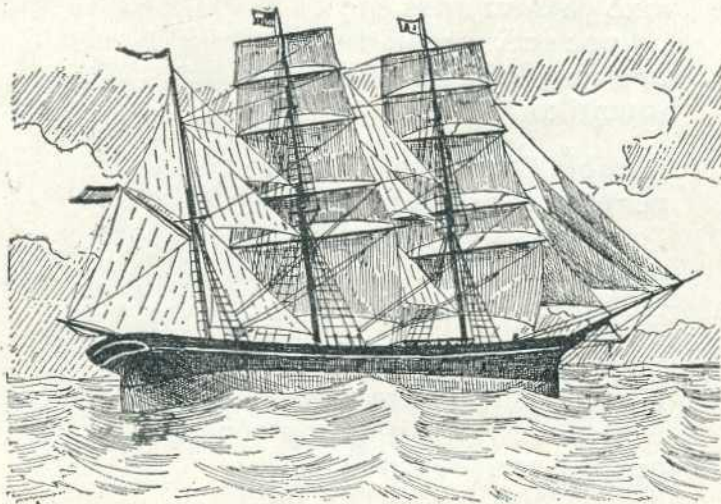
FUTBOL.— La vinguda del «F. C. Barcelona» portà al camp d'esports de l'Associació d'Alumnes Obrers una molt nombrosa concurrència. Veritablement, l'encontre era de categoria, puix el reserva que presentà el degà del nostre futbol era potentíssim, en quin hi figuraven jugadors de gran relleu, tals com Sagi, Llorens, Buj, etc.

L'encontre resultà força interessant, sobressortint el conjunt i insuperable tècnica de l'equip blau-grana. L'onze local, que es presentà amb alguns reserves, féu una exhibició molt migrada, essent dominat en tot moment per l'onze visitant, que s'apuntà sis gols per dos els locals.

L'onze alumnista està passant uns moments de crisis, com bé ho demostren els resultats obtinguts en els dos últims encontres efectuats, que estem convençuts que en altre temps no haurien sigut encaixats dotze gols en dos partits, com ho han sigut ara amb tanta de facilitat. Com tants d'altres equips, creiem que aquest petit retràs en la forma dels jugadors locals serà cosa passatgera, i que en el proper campionat l'equip local haurà retrobat l'antiga forma, i serà un digne contrincant pels equips que pertanyen en el nostre grup.

Creiem, però, que l'onze vilanoví necessita alguns canvis i substitució de quiscuns jugadors; això és el que la Junta té de procurar, i com més aviat millor, a l'objecte de tenir prompte l'equip pel campionat i entrenar-lo degudament.

OLÍMPIC.

EMERENCIÀ ROIG. — VAIXELL.

Cinema

La millor pel·lícula que s'ha presentat en la passada quinzena, en aquesta vila, és «Noche de misterio». Adolf Menjou, l'inimitable artista que encarna el perfecte tipus de galan jove parisenc, se'ns mostrà, en aquesta producció «Paramount», com el creador d'un altre tipus cinematíic: el de l'home que viu una tragèdia en un ambient de luxe. El secundaren a la perfecció Nora Lane i William Collier. Cal parlar, també, de l'argument. Es desenrotlla, com tots els films de Menjou, a París, i revesteix, tot ell, la profunda intuïció que el seu autor té en fer moure la trama que, com el seu títol indica, és ben misteriosa.

«Un cierto muchacho» fou una altre pel·lícula que mereix citar-se per la seva acurada presentació. Film «Metro-Goldwing». Ramon Novarro, el seu principal intèrpret, ens resultà massa fotogènic i poc actor. El seu treball és anti-cinematíic, com si diguéssim.

Segueix «Pelirroja», altre film «Paramount», que fou presentada el passat diumenge al llenç del Teatre Bosc. Pel seu reclam, i pel sol fet d'ésser Clara Bow la seva protagonista, ens créiem que seria una altra cosa. Resultà ésser una comèdia vulgar, que omplia de pesantor als espectadors.

Presenciàrem, també, un film del gran director Georges Fitzmaurice: «El brujo». Producció «Fox». Pel·lícula fantàstica, amb un caire d'avantguarda. Intèrprets: Edmund Love i Leila Hiams. Tots dos tenen el treball massa americanitzat.

«Por la ruta de los cielos» fou una cinta que vegérem amb placidesa. Sue Carol, la «girl» feta artista als estudis de la «Fox», ens distragué força. El seu treball és fet amb molta naturalitat, per ço que preveiem a aquesta actriu ésser, dintre de poc, una de les més populars dones que acaparen el renom en la cinematografia mundial.

Finalment, vegérem «La odisea de una duquesa», que plagué bastant.

* * *

Detestem els films de l'Oest, dels cow-boys de cara ferèstega i de mirar selvàtic, que arreglen les qüestions a trets de revòlver. .

Ho diem perquè en nostra vila encara se'n presenten.

* * *

Havent-se projectat novament «La Puntaire», uns amics ens han pregat que, des d'aquestes columnes, fem avinent a l'empresa «Cinæs» perquè es torni a presentar el film de guerra, «El gran desfile», que tan d'èxit obtingué ací.

Desitjaríem que el prec dels amics, que també és el nostre, no fos llençat solament al vol.

BAMI - CAFRAÑ

Noticiari

La llar dels joves esposos En Josep Carbonell i Na Paulèta Rovira, s'ha vist enjoiada amb l'adveniment d'una formosa nena.

L'enhorabona.

* Pel jove En Manuel Coll, ha sigut demanada la mà de la gentil damisel·la Maria Bertran.

Rebin els promesos la nostra felicitació més cordial.

* Els bons amics els germans En Primitiu i N'Antoni Bajes passen per la dissort de la pèrdua del seu pare En Josep Bajes Pascual, acreditat industrial d'aquesta vila, traspasat a millor vida el dia 1 de l'actual.

La nostra condolença als afligits germans, fent-la extensiva als demés familiars.

Descansi en pau.

* Organitzada pel Comitè executiu de la «III Exposició d'Art del Penedès», el dia 9 del corrent tindrà lloc en aquesta vila, en local encara no designat, una conferència, la qual anirà a càrrec del nostre compatrici En Joan Ventosa i Roig, qui disertarà baix el tema: «Divagacions a l'entorn de la III Exposició Penedesenca».

IMP. DIARI

RAMBLA PRINCIPAL, 41

VILANOVA I BELTRÚ

REFRIGERATOR

NEVERA ELÉCTRICA

SILENCIOSA SENCILLA ECONÓMICA
 AMPLIA DURADERA NINGUN ENTRETENIMIENTO
 FUNCIONAMIENTO AUTOMÁTICO
 TEMPERATURA GRADUABLE

PRODUCE HIELO

LA DE MAYOR GARANTÍA

Talleres CABA

Membrillo, 11 - Teléfono 127 - VILLANUEVA Y BELTRÚ

Camises

CORBATES

Les més altes novetats
Especialitat en la mida

PLAÇA DE LA VERDURA, 4
VILANOVA I GELTRÚ

Macintosh

EL ARCO

Sabates de cautxu angleses

COMPREU-LES
ABANS D' ESGOTAR-SE

EXCLUSIVA DE VENDA

CASA "BARTOLÍ"

PROGRES, 36

*Si parte Ud. en excursión,
Si baja Ud. a la playa,
Si pasea Ud. en automóvil,
Si asiste Ud. a un partido,
Si visita nuevos lugares,
o si sale sin rumbo fijo,*

Lleve siempre consigo un

"Kodak"

y luego tendrá usted placer en hacer admirar y ver de nuevo sus fotos «Kodak», en las que fijó usted para siempre sus más gratos recuerdos.

Droguería - Comestibles
VDA. DE JOSÉ SABURIT

Pescadería, 15 Unión, 6
VILLANUEVA Y G. LTRU

tiene «Kodaks» desde 48 pesetas,
y «Brownies», desde 21 pesetas.

Garatge

Francesc Pujol

Concessionari dels automòbils i camions

Chevrolet

Taller de reparacions

Gran existència de neumàtics de totes les mides :
PIRELLI, MILLER, DUNLOP y MICHELIN.

Peces de recanvi per vàries marques d'automòbils.

Accessoris i tot el necessari per autos.

BENZINA I LUBRIFICANTS

Rambla de la Pau, 6 i 8, i Clavé, 2

Telèfon 138

VILANOVA I GELTRÚ